

[Lindberg.]

ter, eller om man ikke hellere måtte have en særlig voldgift, der var nedfældet i loven, til at afgøre sådanne tvister. Jeg gør opmærksom på, at dette spørgsmål også har været debatteret i kommissionen, hvor fra visse sider samme tanke var fremme, at en voldgift ville være bedre, dels fordi man derved kunne få sagkyndige folk til at beskæftige sig med sådanne spørgsmål, dels fordi sagerne derved kunne få en ensartet behandling, hvad der jo ikke altid er sikkerhed for ved domstolene. Tillige er der visse medlemmer indenfor den socialdemokratiske gruppe, der mener, at det vil være en større betryggelse for opfinderne, hvis det er en sådan voldgift, der afgør tvisterne, i stedet for at man skal gå til en retssag, som nemt kan afføde, at man bliver uvenner — opfinderen og arbejdsgiveren indbyrdes —, således at det kan føre til afskedigelse på et eller andet tidspunkt.

Jeg vil henstille, at sagen går til behandling i et udvalg, hvor man kan drøfte dette spørgsmål om domstol eller voldgift, men iøvrigt skal jeg på min gruppes vegne anbefale, at lovforslaget bliver velvilligt behandlet og ophøjet til lov efter den udvalgsbehandling, som vi mener bør finde sted.

Kryger: Den af handelsministeriet den 10. februar 1950 nedsatte kommission har udarbejdet en længere og fyldig redegørelse angående arbejdstageres opfindelser. Man kunne måske ved første gennemgang af kommissionens store betænkning mene, at en ny lovgivning som den, der her er tale om, ikke er særlig påkrævet, idet man kunne tro, at disse opfindelser måtte kunne henføres under patentloven, men ved en nærmere gennemgang kommer man dog til det resultat, at dette spørgsmål sikkert kun kun løses ved en lov i lighed med den, der nylig er blevet gennemført i Sverige.

Jeg skal på det nuværende tidspunkt ikke komme ind på lovforslagets enkeltheder. Det, lovforslaget egentlig søger, er at fastslå ejendomsretten til de opfindelser, som en arbejdstager i en virksomhed, ene eller i fællesskab med virksomhedens leder, gør. Kommissionen har i sin indstilling været noget i tvivl om, hvorvidt loven er nødvendig til sikring af opfinderens ejendomsret. De meget få domsafgørelser, der i årenes løb er faldet i sådanne sager, kan nærmest siges at bekræfte, at den ikke er nødvendig, men såvidt jeg har kunnet se, har der været en del tvivlstilfælde, hvorfor det sikkert er nødvendigt, at der lovgives på dette punkt.

Jeg vil med hensyn til det foreliggende

lovforslag bemærke, at der bør tages et vist hensyn til arbejdsgiveren, men samtidig skal man ikke tillende denne så store rettigheder, at man derved fratager arbejdstageren lyst og initiativ til forbedringer i den virksomhed, hvor han er ansat. Endvidere vil jeg gerne pege på, at § 11 i det foreliggende lovforslag synes at indeholde så elastiske regler, at det ville være ønskeligt, om de kunne præciseres lidt skarpere. Der bruges bl. a. udtrykket „vilkår, der findes at stride mod god skik“. Dette „at stride mod god skik“ kan efter min formening forstås på forskellig måde. Jeg ville definere det på den måde, at hvis den højtærede formand udtalte, at min taletid var omme, så ville jeg forlade talerstolen, for det er god skik; men vi har jo set, at andre har kunnet optage sådanne ting på en anden måde, og derfor synes jeg, at man i hvert tilfælde må beflitte sig på at få dette nærmere afgrænset. Ligeledes synes jeg, at der mangler et organ til at afgøre eventuelle betalingsretstatninger.

Da der altså i det foreliggende forslag er visse ting, som jeg kunne tænke mig rigsdagen skulle se lidt nærmere på — ikke på nogen måde, fordi jeg underkender kommissionens indsigt i den store opgave, det har været pålagt den —, vil jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget til velvillig behandling i et udvalg. Jeg skal ligeledes med hensyn til spørgsmålet om patenter anbefale, at man følger forslaget, således at bestemmelserne i lovens § 3, stk. 3, udgår.

Formanden: For en ordens skyld gør jeg opmærksom på, at det kan aldrig blive et tvivlsspørgsmål, om dette tings forretningsorden skal overholdes.

Erna Sørensen: På mit partis vegne vil jeg gerne tiltræde det af den højtærede handelsminister fremsatte lovforslag om arbejdstageres opfindelser. Allerede da funktionærloven var til behandling, opstod jo spørgsmålet om at få et grundlag for disse sager, hvor der jo mange gange har været tvivl om, hvem der havde retten til en opfindelse, og navnlig om, hvordan erstatningen skulle betales. Der foreligger en enstemmig indstilling fra alle de erhverv, der har været repræsenteret i kommissionen, som har afgivet denne betænkning, og når jeg tænker på den fuldstændige redegørelse, som ministeren gav i sin fremsættelsestale, finder jeg ikke anledning til her at komme ind på enkeltheder. Man kan vel stort set sige, at det er forholdsvis få sager, der er nået frem til domstolene, således at man ikke har noget videre udgangspunkt i forelig-